

# "Libyska modellen", ett allvarligt hot mot Latinamerika

Ángel Guerra Cabrera

Med anfallet mot Libyen har USA/NATO knäsat en ny formel för regimskifte, som kan användas mot andra länder. I en intervju i Foreign Affairs förklarade Ben Rhodes, vice kommunikationschef på USAs Nationella Säkerhetsråd, att den "metod" Obamaregeringen använt mot Libyen är "effektiva" än de stora trupp invasioner som Bush använde mot Irak och Afghanistan. Nuvarande hyresgästen i Vita Huset har ju inte direkt övergivit dem men det är en annan sak. Den viktiga frågan nu är det allvarliga hotet om upprepning av denna smygande och förrädiska formel mot andra länder som har tillgångar av strategiskt intresse för Washington och dess allierade, eller som intar oacceptabelt självständiga hållningar, som många i Latinamerika och Karibien.

Rhodes, ett namn med fin kolonial härstamning, framhåller: "Saken är att libyernas marsch mot Tripoli inte bara legitimerade vårt ingripande utan också stärkte intrycket av att det nu inte handlade om utländsk okkupation." Enligt Rhodes underströk Obama från början två grundsatser för ingripandet i Libyen. För det första, att det var mycket "mer legitimt och effektivt för regimskiftet" att en "inhemsk" rörelse satte det som mål. För det andra, vikten av att "fördela bördorna" och få ett "betydande" internationellt bidrag och inte själv behöva ta hela "ansträngningen".

Den skyldiges erkännande är avslöjande. Den flygförbudszon för att "skydda civilbefolkningen", som Obama, Sarkozy och Cameron insisterade på för att få säkerhetsrådet att anta resolution 1973, var en fräck lögn. För det egentliga skälet, erkänner Rhodes, var att få till stånd regimskifte.

Det är klart, det fordrades en stor dos god tro för att köpa syftet "att skydda civilbefolkningen". Av outgrundliga strategiska skäl valde Ryssland och Kina att låtsas som det regnade och avstå från att lägga in vetot. Förutom de avlönade megafonerna saknades inte heller oförsiktiga intellektuella och analytiker som drog sitt strå till stacken för att begrava den folkrättsliga principen om ickeinblandning.

När resolutionen väl baxats igenom den exklusiva klubb som kontrollerar FN:s Säkerhetsråd, sköt NATO den i sank genom att döda civila och bomba sönder stora delar av Libyens infrastruktur i trots mot resolutionen, för att röja väg för Bengazigängens framfart. Uppenbart skedde



det också med sikte på den lönsamma "återuppbyggnad" som skulle tillfalla Atlantpaktens storbolag.

Men det räckte inte, NATO bröt också grovt mot resolutionens uttryckliga förbud att träna och utrusta upproret och drog in militära markstyrkor och -utrustning tillhörande USA, Frankrike, England, Gulfstaternas och Jordaniens kontrarevolutionära kungahus. Det som sades skulle skydda den libyska befolkningen blev en utländsk militär intervention av betydande omfattning mot just denna befolkning. Med avskyvärda mediemanipulationer framställdes det hela som en idyllisk bragd av idealistiska "rebeller". Till råga på allt bestod den styrka som intog och ockuperade Tripoli inte av Bengazis anarkistiska och äventyrliga trupper utan av härdade libyska Al Quaida-kämpar, med stöd av berberstammar från Nafusas bergstrakter, utbildade av USAs specialstyrkor.

Alltför många mediapapegojor hamrar in en likhet mellan Gadhaffi och Chavez och några förordar öppet tillämpning av den "libyska lösningen" på länder som Kuba, som de sanslöst kopplar till terrorism. Sanningen är att "väst" planerar att upprepa detta manus om "uppror nerlaget av diktator" och flyganfall för att "skydda befolkningen" framför allt, men inte bara, mot länderna i ALBA. Men för att få samtycke för detta måste en virtuell verklighet etableras genom Washingtons mediemonopol. Från och med nu gäller det att avslöja och fördöma detta och förbereda oss på att ta upp striden på alla områden. Det är avgörande för att försvara Vårt Amerikas oberoende och fred, och hela världens.

Översättning Eva Björklund

Källa: La Jornada, Mexiko, 2011-09-01